

[Weikop.]

cielle spørgsmål, om staten skal påtage sig en opgave, som lige så godt eller bedre kan udføres af det frie erhvervsliv. Det er faktisk det, hele denne sag drejer sig om.

Jeg ved meget vel, at der er en 200 år gammel tradition for, at staten driver skibsfart på Grønland, og det kan vel heller ikke bestrides, at det mange år tilbage i tiden har været både nødvendigt og rigtigt, at staten løste en sådan opgave. Men udviklingen går sin gang, og det, der var rigtigt for blot 20-30 år siden, behøver aldeles ikke at være rigtigt i dag. Hvis man sammenligner mulighederne for transport til Grønland i dag med mulighederne for blot få år tilbage, tror jeg, enhver må komme til det resultat, at forholdene er ændret i en sådan grad, at også staten bør indstille sig derefter.

Før i tiden kunne man sejle med skibe af en alder, som vistnok er helt utænkelig i dag, og der er vel ingen, der vil bestride, at netop skibsfarten har undergået ændringer, også hvad angår de opgaver, den kan påtage sig at løse, og, hvad der er meget afgørende, hvad angår tilpasningen af skibene til nye transportopgavers løsning, ikke alene når det drejer sig om Grønlandsfart.

Jeg må forstå det således, at staten nu har en mulighed for at skaffe sig skibe til transport på Grønland, som den ikke tidligere har haft, og det spørgsmål, som skal drøftes her, er da, om staten vil udnytte denne mulighed fuldt ud, eller om den fremdeles vil følge en gammel tradition, som jeg mener udviklingen ganske er løbet fra. Jeg har også forstået, at den højtærede minister for Grønland ikke vil holde fast ved en tradition for traditionens skyld, men derimod mener, at staten har en økonomisk fordel af at eje et sådant skib, og det er jo også herom, diskussionen har drejet sig, uden at jeg synes, der fra ministerens side er skabt klarhed over, hvad staten vil kunne spare i drift ved anskaffelse af et nyt skib.

Det er naturligt, at den højtærede minister har nævnt, hvorledes styrelsesrådet ser på denne sag, og det er også helt naturligt, at den højtærede minister henviser til en erklæring — jeg tror, det var af 18. januar — hvori styrelsesrådet atter er gået ind for skibets bygning; men så vidt jeg kunne få

fat i, hvad ministeren sagde, kendte styrelsesrådet ikke de specifikationer, der var fremme. Hvis det er tilfældet, at styrelsesrådet ikke har haft alle oplysninger, eller — hvad jeg også ville finde ganske afgørende — hvis styrelsesrådet ikke selv har indkaldt de oplysninger, som det eventuelt ville komme til at mangle, kan man ganske vist i lighed med ministeren lægge stor vægt på denne enstemmighed i rådet, men så kan man ikke fortænke mig i på nuværende tidspunkt at spørge: ja men mangler der så ikke alligevel noget i grundlaget for styrelsesrådets bedømmelse — lad os sige de sidste specifikationer?

Jeg håber, jeg har fortolket den højtærede minister rigtigt, men ministeren kan jo bekræfte eller afkræfte den opfattelse, jeg her gør gældende. Hvis jeg har ret i min betragtning, forekommer det mig, at styrelsesrådet bør tage sagen op endnu en gang og søge at få forelagt alle de oplysninger om denne sag, der er fremkommet i den senere tid, og først så tage stilling til den. Hvis styrelsesrådet, uanset hvad der her er sket, fastholder sin stilling, er det godt, men hvis der har manglet noget, har erklæringen ikke den vægt, som den højtærede minister tillægger den.

Man kan undre sig noget over denne erklæring og den sikkerhed, hvormed den er fremsat, for hvis man ser i Grønlandskommissionens betænkning, vil man finde, at denne kommission i sin tid i høj grad var inde på spørgsmålet om private rederiernes indsats for trafikken på Grønland, og det kan heller ikke være ubekendt, at Grønlandskommissionen, uanset lovens bestemmelser om, at det påhviler staten at forsyne Grønland — hvad jeg selvfølgelig er helt enig i — mente, at staten ikke burde være forpligtet til at udføre besejlingen, såfremt andre passende muligheder var til stede. Det synes jeg er noget meget væsentligt. Grønlandskommissionen mente også, at skibsfarten burde være stillet lige med andre erhverv i henseende til deltagelse i erhvervslivet i Grønland, og at et initiativ fra privat side i så henseende burde mødes med den samme velvilje fra myndighederne, som i det hele taget bør udvises over for enhver indsats fra privat side i det grønlandske erhvervsliv.

Det er altså slet ikke noget nyt spørgsmål,